

dybere, end hun kunde ane, fordi den rørte ved Barndomsminder, som han aldrig mere talte om.

„Jeg rejser imorgen til København,“ sagde han tilsidst. „Endnu i Aften skriver jeg til Amtmanden og minder ham om hans Løfte. — Jeg har vel mit Tøj i Orden? Lad Laura straks imorgen tidlig hænge mine Selskabsklæder ud i Luften og give dem en god Gennembankning. Ogsaa Kjolen — for det Tilfælde, jeg skal op til Ministeren. Og hvordan er det med Støvler?“

Inger blev helt forstumlet. Saadanne hovedkuldts Beslutninger var slet ikke noget for hende. Hun bad ham om dog at give sig Tid til at tænke Spørgsmaalet rigtig igennem. Det havde jo ingen Hast, og de maatte da i hvert Fald først overlægge Sagen med hendes Forældre. Men derom vilde Per ikke høre tale. Han kunde bedst tage sig fri i disse Dage, sagde han, og desuden var Spørgsmaalet bleven drøftet ofte nok, ogsaa med hendes Forældre.

„Lad os nu faa en Afgørelse. Snakker vi længere om det, gaar det maaske som alle de andre Gange, og vi kommer aldrig til noget Resultat. Aa, Inger! Vi skal endnu engang tage et Basketag med vor Skæbne! Veed du forresten, at jeg selv i disse Dage har gaaet og tumlet med Tanker, der gik i ganske samme Retning. Nu kan jeg fortælle dig det. Du husker nok ham Ingeniør Steiner, den store Humbugsmager, som jeg har talt til dig om. Det har unægtelig ærgret mig ikke saa lidt, at den Fyr saadan har tilegnet sig, ja rent ud stjaalet mine gamle Ideer og slaaet sig op paa dem. Kan du tænke dig, han skal forleden have proklameret i Aarhus, at det nu var hans Agt efter at have underlagt sig Provinserne ogsaa at erobre København. Det stod i Avisen